

Arrest

nr. 126 788 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 juni 2013.

1.3. Op 27 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 30 augustus 2013. Op 25 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 119 758 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd deze beslissing vernietigd. Op 18 maart 2014 nam de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing werd op 19 maart 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 2 mei 1979 te Al Silah Al Gharbayah, een dorp in de provincie Al Minya. U stelt een orthodox christen te zijn van Arabische origine. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. Net als uw ouders, broer en twee zussen, woont uw gezin momenteel in Egypte. Uw derde zus heeft zich gevestigd in België.

Eind 2005 werkte u als slager/ veehandelaar toen een landbouwer uit uw dorp genaamd "D(...)" u aanbood naar zijn vee te komen kijken. U kocht twaalf dieren bij hem. Noch u, noch uw vader die tevens slager is, hadden ooit problemen gekend met deze man. Met de vier neven van D(...) discussieerde uw vader wel al eens over een oneerlijke prijsconcurrentie. Volgens u ontlokte deze woordenwisseling hen onder meer tot wat volgde. In de vroege avond diezelfde dag van de aankoop kwamen deze vier broers naar u thuis. Verwijzend naar een ongeschreven regeling onder handelaars stelden zij de prioriteit te hebben om vee van hun oom te kopen en maakten zij op ongegronde wijze aanspraak op een deel van de (ver)koopsom. U legde de situatie uit, maar de discussie raakte verhit. Zij eisten uw dieren op, maar u weigerde. Eén van hen trok een wapen en bedreigde u. Om uzelf en uw eigendom te beschermen trok u wat voorbarig een bijl. Daarop vuurde één van de broers viermaal. Op aanraden van uw vader vertrok u nog tijdens de ruzie naar uw zus in Caïro. Kort na uw vertrek doodden de vier broers nog vier van jullie dieren en vertrokken zij ook, zo vernam u van uw vader nadien. De volgende dag telefoneerde de invloedrijke, islamitische eigenaar van de veemarkt, de zogenaamde M.(...) A.(...) A.(...) O.(...), naar uw vader. Als goede vriend van de vier broers raakte deze man op de hoogte van de problemen en stelde hij dat uw arm als straf moest worden afgehakt. Het feit dat u uw bijl had opgeheven naar deze moslims toe werd als een enorme belediging ervaren.

Vanaf uw geboorte woonde u in het dorp Al Silah Al Gharbayah. Toen u problemen kreeg, dook u drie weken onder bij uw zus in Caïro. Eind 2005 bent u op illegale wijze met de hulp van een smokkelaar naar Tripoli, Libië, gegaan. Daar verbleef u gedurende acht à negen maanden op verschillende plaatsen, bij mensen die u kende of bij de kerk. Nadien keerde u gedurende een maand tot anderhalve maand terug naar Egypte. Daar verplaatste u zich wekelijks tussen het huis van uw zus in Caïro en het klooster El Anba Samuel, gelegen in de plaats Jabal al Qalamun, in de woestijn, in het westen van Al Fayoum.

Eind 2006 bent u legaal vanuit Caïro naar België gevlogen. U reisde met uw eigen paspoort en een visum dat u verkreeg op uitnodiging van uw zus in België. Op 25.11.2011 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een attest van uw legerdienst, een doopcertificaat, een kopie van uw diploma, een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van uw huwelijksakte, een belastingsattest van uw project in Egypte, een officiële registratie van uw project in Egypte, een reservistenkaart van de militaire dienst, een originele identiteitskaart en uw originele rijbewijs.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Hierbij moet worden opgemerkt dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt op basis waarvan kan worden gesteld dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na bijna vijf jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de ernst en de oprechtheid van uw voorgehouden vrees. Van iemand die zijn land ontvlucht is uit nood aan internationale bescherming, kan immers verwacht worden dat hij deze vrees zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. U stelt dat u van begin af aan asiel wou aanvragen maar dat het u door anderen afgeraden werd omdat de problemen van de Kopten hier niet zouden gehoord worden. Dat u bijgevolg aarzelde asiel aan te vragen uit vrees om teruggestuurd te worden, is geen afdoende verklaring om de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag te rechtvaardigen. Te meer omdat u op 04.11.2009 wél een regularisatieaanvraag indiende. U gevraagd waarom u dit dan wél deed, antwoordde u dat u verteld werd dat dit niets te maken had met de asielprocedure (CGVS, p.15). Deze overweging kan totaal niet overtuigen.

Vervolgens dient te worden gesteld dat ook uw terugkeer vanuit Libië naar uw land van herkomst in de tweede helft van 2006 (CGVS, p.6) de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging ernstig aantast. Dat u de inspanning levert helemaal naar Libië te reizen om uw persoonlijke belagers in Egypte te ontvluchten (CGVS, p.5), strookt totaal niet met uw besluit om nadien opnieuw naar Egypte terug te keren waar u nog anderhalve maand verbleef. U stelt weliswaar dat u zich steeds opnieuw verplaatste (CGVS, p.7), maar dit doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling aangezien u op bepaalde momenten ook bij uw zus in Caïro verbleef. Aangezien u stelt dat uw belagers u via een tussenpersoon tot in Libië, Tripoli, achtervolgden kan het - deze redenering volgend - voor hen dan ook niet zo moeilijk zijn geweest om u in Caïro, in eigen land, bij een familielid, terug te vinden (CGVS, p. 24). Dat dit niet gebeurde en dat u het veilig achtte om terug te keren naar Egypte laat veeleer uitschijnen dat er van een dergelijk ernstig conflict met enkele moslims geen sprake is.

Voorts slaagt u er niet in voldoende zwaarwichtige aanwijzingen op te geven waaruit kan worden geconcludeerd dat u nog steeds zou worden gezocht door deze vier broers of door de eigenaar van de veemarkt.

Na de door u genoemde confrontatie kende u immers geen concrete problemen meer, dit ondanks het feit dat u nog drie weken vóór en een maand tot anderhalve maand na uw vertrek naar Tripoli in Egypte bleef (CGVS, p.24 en p.26). De aanwijzingen die u geeft, zijn louter gebaseerd op verklaringen die u via uw vader te horen kreeg van andere, u onbekende handelaars - u geeft na aandringen slechts één enkele naam op. 'Via via' vernam u dat de vier broers hun job soms gedurende twee of drie dagen verlieten en hieruit leidde u af dat zij u naar Tripoli waren gevolgd. Andere mogelijke verklaringen voor hun afwezigheid weerlegde u telkens met de boodschap dat het duidelijk is dat ze u zochten, omdat ze tegenover "mensen" gezegd hebben dat ze u nooit zouden laten, dat ze u zouden vinden en straffen (CGVS, pp.24-26). Dit zijn duidelijk louter uw eigen veronderstellingen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet element of gebeurtenis.

Dat ook de toezichter van de markt u zocht (CGVS, p.20 en p.22), kon u evenmin aantonen met concrete voorbeelden. U wist dit opnieuw van uw vader die dit op zijn beurt wist van "andere handelaars" (CGVS, p.22).

Om alsnog te overtuigen dat de vier broers tot nu toe naar u op zoek zijn, haalt u tenslotte aan dat zij op de hoogte zijn van uw verblijf in België maar het niet gemakkelijk is om u naar hier te volgen. U voorgelegd dat zij weten dat u in België bent, u volgen tot in Tripoli, Libië, maar u niet zouden kunnen opsporen bij uw zus in Caïro (zie ook supra), antwoordde u dat Caïro twintig miljoen inwoners telt en zij niet wisten waar uw zus daar precies verbleef (CGVS, p.26). Deze uitleg staat niet in verhouding tot de onwaarschijnlijkheid dat zij u dan wel in een ander vreemd land, zijnde Libië, zouden vinden waar u overigens niet bij familie verbleef. Ook tot de vaststelling dat zij zelfs niet meer bij u thuis zijn langsgesproken na het bewuste incident spreekt boekdelen en geeft duidelijk aan dat hun interesse in u en uw toenmalige verblijfplaats wel zeer miniem was (CGVS, p.24). Van een persoonlijke en systematische vervolging kan er dan ook bezwaarlijk sprake zijn.

Voorts liet u na een klacht in te dienen bij de lokale autoriteiten. Dit is opmerkelijk gezien de buitensporigheid van het conflict dat u schetst. Zo zou één van de broers u bedreigd hebben met een vuurwapen waardoor u plots naar een bijl greep om u zelf en uw dieren te beschermen. Ook al geeft u aan dat u dit beter niet had gedaan gezien deze geste als een zware belediging kan worden opgevat, dan nog was u diegene die in eerste instantie verbaal en fysiek werd aangevallen en bedreigd (CGVS, pp. 20-21). Zo is het totaal niet logisch dat u zich in dergelijke omstandigheden niet op één of andere manier zou mogen verweren of verdedigen, vooral gelet op het feit dat zij numeriek in de meerderheid waren en over een vuurwapen beschikten, een wapen waartegen de bijl u bezwaarlijk kon verdedigen. Te meer zij nadien ook huis hielden onder uw dieren en enkele ervan uit woede neerknalden. U gepolst waarom u deze uit de hand gelopen zaak niet meldde bij uw autoriteiten, stelt u dat u direct vertrokken bent. Op de vraag waarom uw vader dan geen klacht indiende, argumenteert u dat uw vader een vredig man is die geen confrontatie zoekt met de mensen, dat hij een handelaar is en zijn werk moet verderzetten. Elke klacht zou zijn imago kunnen beschadigen. Deze verschoning kan binnen deze context niet overtuigen. U gevraagd of u in Caïro naar de politie bent gegaan, beweert u dat u dat ook niet kon omdat M.(...) A.(...) A.(...) O.(...) (van de veemarkt) overal veel kennissen had bij de politie. Dat u handelde uit vrees voor de veiligheid van uw familie, is geen afdoende verklaring (CGVS, p.21). Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst allesbehalve heeft uitgeput en dat het te voorbarig is om te stellen dat u over deze mogelijkheid niet kon beschikken of dat enige démarche van u of uw vader überhaupt niks zou uithalen.

Merkwaardig is verder dat u op het hoogtepunt van het incident opeens van het ene moment op het andere vertrok en er tevens aan verzaakte de heer D.(...) te contacteren om alvast uw versie van de feiten te laten bevestigen alvorens een onjuist verhaal de ronde zou gaan doen. U vergoelijkt dit door te stellen dat alles zo snel ging, in enkele minuten tijd (CGVS, p.20). Als de discussie werkelijk

gebaseerd was op een misverstand, lijkt het evenwel aangewezen zo snel mogelijk de landbouwer, oom van uw belagers, te contacteren om de situatie opgehelderd te krijgen en mogelijks diens bemiddeling in het conflict in te roepen.

Tot slot dient te worden aangestipt dat enkele bijkomende elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komen.

Wanneer u meermaals gevraagd wordt of u ooit een andere identiteit aannam, antwoordde u telkens van niet. Uit een vergelijking van uw vingerafdrukken blijkt echter dat u op 05.10.2010 tijdens een politiecontrole in België beweerde van Palestijnse afkomst te zijn. U hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat u bang was om gerepatrieerd te worden, wat totaal geen uitleg is aangezien u moedwillig de Belgische instanties trachtte te misleiden (CGVS, p.3 en zie informatie DVZ, toegevoegd aan het administratieve dossier).

Omtrent uw paspoort verklaart u dat u het kwijtraakte op weg naar huis in België. U deed geen aangifte van het verlies. U gevraagd of u een kopie van uw paspoort heeft genomen, stelt u zonder enige nuance van niet (CGVS, p.9). Dit terwijl u bij uw regularisatieaanvraag art.9bis d.d. 04.11.2009 een kopie van uw paspoort heeft voorgelegd. U geconfronteerd met deze vaststelling, beweert u zelf geen kopie te hebben gehad maar uw advocaat misschien wel. U gevraagd hoe u of uw advocaat dat in 2009 hebt kunnen voorleggen als u het in 2008 kwijtraakte en er nooit een kopie van nam, stelt u plots dat uw werkgever sinds uw aankomst een kopie van uw reispas bezat (CGVS, p.15). Opnieuw kan deze verschoning niet overtuigen en wekt u alvast de schijn dat u dit document wenste ten aanzien van het CGVS achter te houden.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt u tenslotte gewag van een uit de hand gelopen ruzie tussen christenen en moslims tijdens de godsdienstles gedurende uw laatste schooljaar in 1996-1997. Hierop volgend werd u door de Staatsveiligheid gearresteerd en drie dagen later na bemiddeling vrijgelaten (CGVS, pp.13-14). Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De feiten die u aanhaalt, namelijk dat u naar aanleiding van een ruzie tussen christenen en moslims op school gearresteerd werd, zijn echter niet voldoende zwaarwichtig om hiertoe te concluderen. Eerst en vooral bent u na uw schooltijd nog jaren in Egypte blijven wonen. U haalt deze feiten ook niet aan als aanleiding voor uw vertrek uit uw land en kon in deze jaren ook een leven opbouwen. U heeft uw middelbare school voltooid en nadien gewerkt. Bijgevolg maakt u dus niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Verder dient opgemerkt te worden dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte (CGVS, p.15 & pp.20-21), zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische Jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, uw gezin, uw opleiding en werk maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Voorts benadrukt verzoeker dat hij een Koptische christen is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat Koptische christenen, die in Egypte slechts 10% van de bevolking uitmaken, regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld, hetgeen ook in de bestreden beslissing wordt erkend. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terechtkomen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Hij besluit dat er in zijn hoofd derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de vluchtelingenconventie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit, noch aan het feit dat hij een Koptische christen is. Onder verwijzing naar informatie gevoegd aan het verzoekschrift, herhaalt verzoeker dat Koptische christenen in Egypte omwille van hun religie dagdagelijks discriminatie ondergaan, dat zij vaak het mikpunt zijn van sektarisch geweld, dat schendingen van mensenrechten geen uitzonderingen vormen en dat de Egyptische autoriteiten niets doen om dergelijke schendingen te verhinderen en er zelfs toe bijdragen. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven. Verzoeker benadrukt in dit verband dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling”, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk onder de voorwaarden van de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus valt. Voorts verwijst hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd te hebben waarom de huidige toestand niet in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er werd enkel gemotiveerd waarom de toestand niet als vervolging kan worden aanzien in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker meent dat dit ten onrechte is doch dit buiten beschouwing gelaten merkt verzoeker op dat indien het Commissariaat-generaal van mening is dat er geen sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hier nog niet uit volgt dat er geen sprake zou zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet, dat in feite de verpersoonlijking is van artikel 3 EVRM in de Belgische rechtsorde. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (Salah Seekh t. Nederland, 11 januari 2007, nr. 1948/04), voert verzoeker aan dat het volstaat dat er wordt aangetoond dat een groep systematisch aan ernstige schade wordt blootgesteld. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een dergelijke groep. De geweldplegingen ten aanzien van christenen vallen eigenlijk zelfs onder de noemer sektarisch geweld, aldus verzoeker, die nog verwijst naar en citeert uit verschillende bronnen gevoegd aan zijn verzoekschrift om aan te tonen dat de algehele veiligheidssituatie in Egypte blijkt te verslechteren en dat er niet omheen kan gegaan worden dat de mensenrechtenschendingen in Egypte leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”* van Amnesty International van 20 augustus 2013, het artikel *“Egypt: ‘there was no door on which I did not knock’, Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”* van Amnesty International van juli 2013, het artikel *“Egypt: Mass attacks on churches”* van Human Rights Watch van 21 augustus 2013, het artikel *“Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins”* van Amnesty International van 9 oktober 2013, het artikel *“Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte”* van Amnesty International van 9 oktober 2013, het artikel *“Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo”* van The Guardian van 21 oktober 2013, het internetartikel *“Violence in Egypt is Focus of Hearing on Int’l Human Rights Day”* van (op de site van) het Amerikaanse parlementslid Chris Smith, het rapport *“How long are we going to live in this injustice? Egypt’s Christians caught between sectarian attacks and state inaction”* van Amnesty International van oktober 2013, het rapport *“Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (Juli 2013-Oktober 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 17 oktober 2013, het artikel *“Egyptian soldiers killed in Ismailiya and Sinai attacks”* van BBC News van 7 oktober 2013, het artikel *“Egyptian Soldiers Killed in Sinai Attack”* van The New York Times van 20 november 2013 en het reisadvies Egypte van de FOD Buitenlandse Zaken van 16 april 2014, het artikel *“Dodelijke incidenten met kopten in Egypte”* van de Standaard van 13 juli 2013, het artikel *“Zeven doden na woelige nacht in Egypte”* van de Standaard van 16 juli 2013, het artikel *“Vier doden bij aanslag op koptische kerk in Egypte”* van Metro van 22 oktober 2013, het artikel *“Sectarian violence in Minya leaves five dead”* van Daily News van 29 november 2013, het artikel *“Latest News Egypt”* van BosNewsLife, het artikel *“Four kills, scores wounded in clashes across Egypt”* van Reuters van 27 december 2013 en een persmededeling van de FOD Buitenlandse Zaken getiteld *“Didier Reynders ontmoet Egyptische collega en veroordeelt bomaanslagen in Caïro”* van 3 april 2014.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij pas na bijna vijf jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen ernstige vragen doet rijzen betreffende de ernst en de oprechtheid van zijn voorgehouden vrees, (ii) ook zijn terugkeer vanuit Libië naar zijn land van herkomst in de tweede helft van 2006 de ernst van de door hem verklaarde

vrees voor vervolging ernstig aantast, (iii) hij er niet in slaagt voldoende zwaarwichtige aanwijzingen op te geven waaruit kan worden geconcludeerd dat hij nog steeds zou worden gezocht door de vier broers of door de eigenaar van de veemarkt en hij zich op dit vlak beperkt tot zijn eigen veronderstellingen die hij niet kan staven aan de hand van enig concreet element of gebeurtenis, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iv) het gezien de buitensporigheid van het conflict dat hij schetst opmerkelijk is dat hij naliel een klacht in te dienen bij de lokale autoriteiten en hij geen overtuigende verklaring biedt voor dit nalaten zodat dient te worden geoordeeld dat hij de mogelijkheden om bescherming te vinden in zijn land van herkomst allesbehalve heeft uitgeput en dat het te voorbarig is om te stellen dat hij over deze mogelijkheid niet kon beschikken of dat enige démarche van hem of zijn vader überhaupt niks zou uithalen, (v) het verder merkwaardig is dat hij op het hoogtepunt van het incident opeens van het ene moment op het andere vertrok en er tevens aan verzaakte de heer D., oom van zijn belagers, te contacteren om alvast zijn versie van de feiten te laten bevestigen alvorens een onjuist verhaal de ronde zou doen en om de situatie opgehelderd te krijgen en mogelijks diens bemiddeling in het conflict in te roepen, (vi) hij op 5 oktober 2010 tijdens een politiecontrole in België een andere identiteit aannam en beweerde van Palestijnse afkomst te zijn en hij aldus moedwillig de Belgische instanties trachtte te misleiden, (vii) hij verklaart dat hij in 2008 zijn paspoort kwijtraakte en hij hiervan nooit een kopie nam terwijl hij bij zijn regularisatieaanvraag dd. 4 november 2009 een kopie van zijn paspoort heeft voorgelegd, hetgeen de schijn wekt dat hij dit document wenst achter te houden ten aanzien van het Commissariaat-generaal, (viii) hij tijdens zijn gehoor nog gewag maakte van een uit de hand gelopen ruzie tussen christenen en moslims tijdens de godsdienstles gedurende zijn laatste schooljaar in 1996-1997, waarop hij door de Staatsveiligheid werd gearresteerd en drie dagen later na bemiddeling werd vrijgelaten, doch deze feiten, die hij niet aanhaalt als reden voor zijn vertrek uit zijn land, niet voldoende zwaarwichtig zijn om te concluderen dat er sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt, (ix) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat de het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xi) de door hem voorgelegde documenten slechts betrekking hebben op zijn identiteit, zijn gezin, zijn opleiding en werk maar geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, het veelvuldig wijzen naar, citeren en herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het verwijzen naar en uitgebreid citeren van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de problematische situatie van de Koptische christenen in Egypte, waarmee hij evenwel niet vermag de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.6.1. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct vast dat het gegeven dat verzoeker pas na bijna vijf jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen ernstige vragen doet rijzen betreffende de ernst en de oprechtheid van zijn voorgehouden vrees. Verzoekers gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker de fout maakte zich te laten beïnvloeden door landgenoten van hem, die hem bang maakten door de beweren dat de internationale gemeenschap niet geloofde dat Kopten problemen hadden in Egypte en dat dit invloed zou hebben op zijn asielaanvraag, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en doet dan ook niets af aan voorgaand besluit. Dit klemt des te meer daar verzoeker wél een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft geïnformeerd naar manieren om zijn verblijf in België te regulariseren. Zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich bij aankomst in België niet enkel zou laten leiden door het advies van landgenoten doch dat hij tevens bij een advocaat zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst. Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.2. De ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees wordt verder onderuit gehaald door het gegeven dat hij in de tweede helft van 2006 vanuit Libië terugkeerde naar Egypte.

Verzoeker laat gelden dat hij niet op een illegale manier naar België wilde komen. Zijn zus, die in België woont, probeerde een toeristenvisum voor hem te regelen en daarvoor moest hij zich in Caïro wenden tot de Belgische ambassade. Hij moest dus wel terug naar Egypte. Verzoeker vervolgt dat zijn belagers hem in Libië niet hebben gevonden maar dat zij wel wisten dat hij er was. In Caïro kwam hij nooit buiten. Hij is ook slechts twee à drie weken bij zijn zus in Caïro geweest. De rest van de tijd hield hij zich schuil in een klooster in de Sahara, aldus nog verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij vermoed dat zijn belagers wel zullen hebben geweten dat hij in Caïro was maar dat ze, in de korte periode dat hij er was, de verblijfplaats van zijn zus niet hebben gevonden.

Dergelijk verweer, waarmee verzoeker niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband, kan de Raad allerminst overtuigen en is niet van dien aard om de uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker er niet in slaagt voldoende zwaarwichtige aanwijzingen op te geven waaruit kan worden geconcludeerd dat hij nog steeds zou worden gezocht door de vier broers of door de eigenaar van de veemarkt, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Gelet op deze motieven besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in hoofde van verzoeker geen sprake kan zijn van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

2.6.3. Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat zowel verzoeker als zijn vader nalieten klacht in te dienen bij de lokale autoriteiten. Verzoeker tracht zijn nalaten te vergoelijken, stellende dat hij als Kopt in een heel zwakke positie zat en hij niet kon rekenen op hulp van de

autoriteiten, dat hij toen al wist dat hij van plan was het land te verlaten en dat hij ook bang was voor de problemen die zijn vader en zijn broer zouden krijgen als hij klacht zou indienen.

Opnieuw blijft verzoeker steken in het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij andermaal niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“Voorts liet u na een klacht in te dienen bij de lokale autoriteiten. Dit is opmerkelijk gezien de buitensporigheid van het conflict dat u schetst. Zo zou één van de broers u bedreigd hebben met een vuurwapen waardoor u plots naar een bijl greep om u zelf en uw dieren te beschermen. Ook al geeft u aan dat u dit beter niet had gedaan gezien deze geste als een zware belediging kan worden opgevat, dan nog was u diegene die in eerste instantie verbaal en fysiek werd aangevallen en bedreigd (CGVS, pp. 20-21). Zo is het totaal niet logisch dat u zich in dergelijke omstandigheden niet op één of andere manier zou mogen verweren of verdedigen, vooral gelet op het feit dat zij numeriek in de meerderheid waren en over een vuurwapen beschikten, een wapen waartegen de bijl u bezwaarlijk kon verdedigen. Te meer zij nadien ook huis hielden onder uw dieren en enkele ervan uit woede neerknalden. U gepolst waarom u deze uit de hand gelopen zaak niet meldde bij uw autoriteiten, stelt u dat u direct vertrokken bent. Op de vraag waarom uw vader dan geen klacht indiende, argumenteert u dat uw vader een vredig man is die geen confrontatie zoekt met de mensen, dat hij een handelaar is en zijn werk moet verderzetten. Elke klacht zou zijn imago kunnen beschadigen. Deze verschoning kan binnen deze context niet overtuigen. U gevraagd of u in Cairo naar de politie bent gegaan, beweert u dat u dat ook niet kon omdat M.(...) A.(...) A.(...) O.(...) (van de veemarkt) overal veel kennissen had bij de politie. Dat u handelde uit vrees voor de veiligheid van uw familie, is geen afdoende verklaring (CGVS, p.21). Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst allesbehalve heeft uitgeput en dat het te voorbarig is om te stellen dat u over deze mogelijkheid niet kon beschikken of dat enige démarche van u of uw vader überhaupt niks zou uithalen.”*

Zo verzoeker er daadwerkelijk van overtuigd zou zijn geweest dat hij niet op hulp vanwege de autoriteiten zou kunnen rekenen, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens onbegrijpelijk dat hij niet minstens de heer D., de oom van zijn belagers met wie verzoeker blijkens zijn verklaringen nooit problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 5, p. 18), heeft gecontacteerd om de situatie opgehelderd te krijgen en mogelijks diens bemiddeling in het conflict in te roepen. Aangezien de heer D. het vee aan verzoeker had verkocht was hij immers dé persoon bij uitstek om het probleem met zijn neven proberen op te lossen. De stelling in het verzoekschrift dat de heer D. zelf problemen heeft met die mensen zodat ook hij niets voor hem zou kunnen doen, betreft een loutere post-factumbewering die niet de minste steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor. Immers, aan verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd waarom hij de heer D. niet heeft gecontacteerd verklaarde hij slechts *“Alles gebeurde in enkele minuten tijd, zeer snel. Als iemand u gaat aanvallen bij uw thuis en jou bedreigd om jouw eigendom mee te nemen, heb je niks te doen behalve jezelf en je eigendom te verdedigen. Dat is wat precies gebeurde. Er zijn mensen die tussenkomen, maar zij konden die problemen niet oplossen. En tenslotte was er geen menselijk verlies, alleen die dieren werden vermoord.”* (administratief dossier, stuk 5, p.20). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitleg bezwaarlijk afdoende kan worden beschouwd om verzoekers nalaten te rechtvaardigen.

2.6.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. De vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) verzoeker op 5 oktober 2010 tijdens een politiecontrole in België een andere identiteit aannam en beweerde van Palestijnse afkomst te zijn en hij aldus moedwillig de Belgische instanties trachtte te misleiden en (ii) hij verklaart dat hij in 2008 zijn paspoort kwijtraakte en hij hiervan nooit een kopie nam terwijl hij bij zijn regularisatieaanvraag dd. 4 november 2009 een kopie van zijn paspoort heeft voorgelegd, hetgeen de schijn wekt dat hij dit document wenst achter te houden ten aanzien van het Commissariaat-generaal, zijn dan ook bijkomstig en niet determinerend, wat niet wegneemt dat deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier. Kritiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.6.5. Waar verzoeker, verwijzende naar enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, (meer in het algemeen) oppert dat het omwille van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie en het sektarische geweld jegens de Koptische christenen in Egypte voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en

overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: *“Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt u tenslotte gewag van een uit de hand gelopen ruzie tussen christenen en moslims tijdens de godsdienstles gedurende uw laatste schooljaar in 1996-1997. Hierop volgend werd u door de Staatsveiligheid gearresteerd en drie dagen later na bemiddeling vrijgelaten (CGVS, pp.13-14). Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.*

De feiten die u aanhaalt, namelijk dat u naar aanleiding van een ruzie tussen christenen en moslims op school gearresteerd werd, zijn echter niet voldoende zwaarwichtig om hiertoe te concluderen. Eerst en vooral bent u na uw schooltijd nog jaren in Egypte blijven wonen. U haalt deze feiten ook niet aan als aanleiding voor uw vertrek uit uw land en kon in deze jaren ook een leven opbouwen. U heeft uw middelbare school voltooid en nadien gewerkt. Bijgevolg maakt u dus niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.” Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de argumentatie dat Koptische christenen in Egypte regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en dat discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken tot marginalisatie en sociale uitsluiting leidt, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt, en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen en citeert in dit verband opnieuw uit enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels. Verder benadrukt hij dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers, gelet op het feit dat artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling” spreekt.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zinnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap. De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijft de situatie in het gouvernement Minya in opper-Egypte. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi ter zake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation van de christenen van 10 december 2013, p. 17-26).

Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen blijkt niet dat voormelde informatie gevoegd niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.9.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal worden blootgesteld aan ernstige schade om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.9.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt uit deze informatie dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger geïsoleerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, doch hieruit kan niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In de aan de verweernota van 5 mei 2014 gevoegde “COI Focus Egypte – Veiligheidssituatie” van 8 april 2014 worden hoger gedane vaststellingen bevestigd. Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat op 12 november 2013 de noodtoestand en de avondklok werd opgeheven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven echter aanhouden, vooral op vrijdag, hetgeen nog steeds af en toe leidde tot gewelddadige confrontaties met de ordediensten. Sinds het begin van 2014 zijn de ongeregeldeheden evenwel geleidelijk verminderd en is het geweld enigszins geluwd. In de Sinai deed zich evenwel medio februari 2014 een aanzienlijke escalatie van het conflict voor. In de maanden voordien hadden grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen slachtoffers veroorzaakt bij de militairen en de politie. Als reactie heeft het Egyptische leger verschillende sites gebombardeerd die worden beschouwd als schuilplaatsen van jihadistische terroristen. De belangrijke toeristische bestemmingen aan de Rode Zee waren tot dan buiten het geweld gebleven. Op 16 februari werd echter een bomaanslag gepleegd op een toeristische bus in Taba (p. 13-14 en p. 22-24).

Verzoeker stelt ter terechtzitting uitdrukkelijk dat hij niet schriftelijk wenst te repliceren op de nieuwe update en bevestigt dat hij deze update heeft gelezen en bij zijn standpunt blijft van het verzoekschrift dat christenen in Egypte slachtoffer worden van geweld.

Verzoeker brengt geen informatie bij die voormelde vaststelling in een ander daglicht stelt. Immers, ofschoon uit de door hem bijgebrachte artikels van BBC News en The New York Times alsook uit voormelde informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota blijkt dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger werden gevisieerd en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het in het verzoekschrift geciteerde artikel uit De Standaard van 13 juli 2013. Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Egypte van 16 april 2014 wijst de Raad erop dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, de verweernota en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS